

Araceli Salas
Educadora i psicomotricista

Som un trasto, però què em passa?

Cada nin o nina té les seves **preferències** i també un potencial diferent, no a tots els van bé les **mateixes** coses

ÀMBIT EDUCATIU. S'ha d'elaborar una adaptació metodològica. MANOLO GARCIA

Arriba l'estiu, moltes famílies estan en aquests moments organitzant les activitats dels seus fills: tallers, cursos, campaments, etc. En moltes ocasions se cerquen activitats que siguin lúdiques o relacionades amb l'esport, perquè puguin desconnectar, socialitzar-se, aprendre i divertir-se alhora.

Cada nin o nina té les seves preferències i també un potencial diferent, no a tots els van bé les mateixes coses. En ocasions, aquests cursos o tallers abasten diferents àrees o temàtiques i moltes estan relacionades amb el món de l'esport o amb activitats artístiques. És convenient poder transmetre la informació relacionada amb tot el

que envolta els nostres fills als adults que s'hi han de relacionar i que pot ser que no hi hagin tingut contacte fins a aquest moment.

Normalment parlem de les notes, del comportament, d'al·lèrgies, d'alimentació, de gustos, etc., però què passa quan el nostre fill o filla no és gaire hàbil o àgil en l'esport, en les manualitats o poc autònom a l'hora de vestir-se, preparar motxilles i planificar tasques?

Habilitat motriu

És cert que no tots i totes han de destacar en aquestes àrees i tampoc tots han d'apassionar-se pels esports i que això no significa tenir cap dificultat, però quan realment hem d'estar atents és quan

Recomanació

'Entender la dispraxia'

Per Erica Patino.

<https://www.understood.org/es-mx/learning-attention-issues/child-learning-disabilities/dyspraxia/understanding-dyspraxia>

aquesta falta d'habilitat motriu afecta el dia a dia a casa, en el col·legi o en diferents activitats fora del centre escolar.

M'agradaria compartir amb tots vosaltres una carta d'un nin, en la qual ens explica com se sent i com viu el seu dia a dia a casa i en el col·legi.

"Hola, el meu nom és Daniel i tenc 8 anys. Us vull explicar coses que em passen tots els dies.

Als matins m'aixec molt content, però quan he de vestir-me per anar a l'escola començo a posar-me una mica nerviós: moltes vegades em poso el jersei a l'inrevés i no me'n adon; posar-me els mitjons no m'agrada gens i he demanat a la mamà que no em compri sabates amb cordons perquè encara no entenc

com es fermen i sempre port els cordons desfermats... M'estim més les sabates amb velcro.

Quan berén, molta vegades em tac i he de tornar a canviar-me de roba; ara berén amb el pijama i després em vestesc així ens va millor i no perd tant el temps. M'agrada que em preparin el tassó de llet perquè a mi em sembla difícil posar la llet en el tassó i que no n'hi hagi pertot... A casa s'enfaden perquè moltes vegades em cau el plat o el sucre i em diuen que som un despistat i que no m'hi fix quan faig les coses.

M'agrada molt anar a l'escola sobretot perquè tenc molts amics i m'encanta jugar, tenc una gran imaginació i al pati m'ho pas molt bé, però m'estim més no jugar als jocs d'equip, perquè em costa molt seguir el ritme dels meus amics quan juguen a futbol o a bàsquet... Veig que no som bo i em sent millor amb altres activitats.

A classe m'agrada molt l'assignatura de matemàtiques i d'anglès, però si he d'escriure molt, ho pas fatal perquè se'm cansa la mà i em fa mal... La meua lletra no és gaire bonica i de vegades em diuen que no entenen el que escric, però a mi em passa el mateix. A vegades, quan arrib a casa i he de posar-me a estudiar, no entenc moltes de les paraules que jo mateix escric i em fa molta ràbia, em sent trist i he de demanar ajuda a la meua mare o al meu pare.

Moltes vegades, la veritat és que em fa vergonya no poder entendre el que jo mateix he escrit i la meua lletra sembla d'un nin petit... Quina ràbia!!! El que sí que m'agrada és escriure amb l'ordinador, és molt més fàcil per a mi i no he d'estar esborrant tot el temps. M'agradaria molt poder escriure a l'escola amb l'ordinador.

A classe de plàstica som un veritable desastre, no sé per què em fan mal moltes vegades la panxa i el cap... No ho pas bé, i veig que als meus amics els agrada i que es diverteixen i no entenc per què a mi se'm fa tan difícil retallar, dibuixar, aferrar o construir coses... Em pos molt nerviós i em sent malament, solament tenc

ganes que acabi l'hora i poder fer una altra cosa.

A mi el que m'agrada molt és cantar i diuen que ho faig molt bé, m'encanta la música i veure vídeos a Youtube; també m'agrada anar d'excursió i cuinar postres a casa. Crec que de gran seré cantant o cuiner".

Dispràxia

Daniel té dispràxia, una dificultat que es caracteritza per una alteració en la capacitat de planificar i dur a terme tasques d'ordre motriu. Es dona més en nins que en nines i no té res a veure amb una capacitat intel·lectual inferior. Les recerques apunten al fet que es tracta d'un trastorn d'origen neurobiològic. Hem de tenir en compte que no n'existeixen dos casos idèntics i que hi ha diferents graus d'afectació. Vulgarment se'ls coneix com a infants molt trastos o poc traçuts, però el que realment els passa és que els costa coordinar els moviments i solen presentar algunes dificultats en les funcions executives (atenció, memòria, inhibició i planificació).

En l'àmbit familiar hem de ser conscients que necessitaran molt més temps per dur a terme diferents tasques com vestir-se, rentar-se, organitzar les seves coses, etc., i que no s'ha de confondre amb desinterès o peresa. Cal reconèixer que trobar-se en tants d'espais i moments diferents (classe, pati, casa, taller, campament...) amb coses que no els surten gaire bé o que se'ls fa impossible realitzar sense un gran sobreesforç pot afectar la seva autoestima.

Adaptació metodològica

En l'àmbit educatiu s'hauran de valorar totes les dificultats que presenta l'alumne i elaborar una adaptació metodològica o d'accés que li permeti poder avançar en igualtat d'oportunitats i segons les seves necessitats.

Daniel aquest estiu se'n va una setmana de campament, vol gaudir com la resta i poder triar tallers en els quals pugui destacar o simplement passar-s'ho bé, gaudir, jugar... com qualsevol altre infant. —